

Руді вовки (скорочено)

Іван Сенченко

Іван Сенченко

Руді вовки

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЧИСТЕНЬКИЙ ЇЖАЧОК ПОТРАПЛЯЄ В ЗУБИ ВОВЧИЦІ

Довготелеса, зауваживши, що хлопчик Їжачок надто забруднився, і не маючи часу з ним панькатись, вийшла за курінь і гукнула рудих вовченят, щоб облизали хлопчика. Серед вовченят була і Волохата – єдина дочка Одноокої Вовчиці, яку в таборі людей з роду Рудих Вовків називали Сліпою. У Сліпої раніше було шестеро рудих вовченят, але смугастий тигр з'їв п'ятеро, і залишилася тільки Волохата. Тоді чоловіки – Голомозий і товстий Кендюх, вбили тигра і врятували Волохату.

Їжачок мав два роки. Вовченята за одну хвилину вилизали його. Побачивши вовченят, усі діти табору кинулися до них. Одноока Вовчиця, яка нездужала після нещасливої зустрічі з диким кабаном, почула вереск дітей. Її мучив голод, і вона пішла до куренів.

Довготелеса в цей час розминала козячу шкуру. Люди з роду Рудих Вовків загалом майже круглий рік ходили голі, лише спали на шкурах і вкривали теплим дітей. Та ще чоловіки прикрашали себе лев'ячими і тигровими шкурами. Та перед цим шкуру треба було як слід вичинити з допомогою лише своїх зубів і потужних щелепів. Цю роботу здебільшого доводилося робити жінкам. Цим і займалася Довготелеса. Біля неї сиділа Печеричка, огрядна дівчина і, як завжди, вилежувалась дівчина Костяна Голка. Печеричка пекла кропив'яні корінці для споживи, а Костяна Голка лежала на боку і байдуже стежила за п'ятнадцятирічним Оленячим Рогом, що вовтузився з ратищем. Олянячий Ріг чіпляв новий наконечник. Зауваживши, що Печеричка зацікавлено дивиться на його працю, хлопець зашарівся і ще гарячіше взявся до роботи, пишаючись перед нею своїм умінням. Печеричка запитала Оленячого Рога, як він тікав від хлопців з племені Ведмедів. Хлопець признався, що тікав, бо їх було троє, але він встиг прихопити кременю стільки, що його вистачить на всі мисливські списи. Печеричка сказала, що ніколи не бачила хлопців з племені Ведмедів. Костяна Голка сказала, що ті чоловіки дуже худі, бо гасають по урвищах за гірськими козами. А вже ж із тих кіз пожиток!

Але й люди з племені Рудих Вовків були худі: хоч тепла пора вже давно завітала в Оленячу Долину, однак мисливці жились майже самими корінцями, бо олені десь забарилися. Поладнавши наконечник, Оленячий Ріг пішов полювати.

Раптом над табором пролунав крик маленького їжачка. Довготелеса кинулась на крик. Слідом за нею подалась і Печеричка. Та було пізно, бо Сліпа уже загризла дитину і пила її кров. Ніколи ще такого не траплялося в таборі Рудих Вовків. Вовки ніколи не дозволяли собі подібного навіть взимку, в найлютіший голод. Жінки попадали на траву і почали кричати.

СЛІПА ВІЩУЄ СТРАШНУ НЕБЕЗПЕКУ

Табір перелякався такого вчинку. Для всіх було ясно, що це неспроста. Голомозий (йому ведмідь оббілював геть усю голову) сказав, що вовки починають поїдати вовків, і це недобре. Можливо, це означає, що олені не прийдуть сюди, і не буде їжі.

Голомозий сказав, що Руді Вовки наполегливі й непоборні. Тому чоловіки рушили до Сліпої Вовчиці. Голомозий ухопив Вовчицю за в'язи. Двоє інших людей скрутили її ноги. Вовчицю поклали під високим дубом осторонь від таборища. Тим часом уже звечоріло. Жінки й діти зносили паліччя й хмиз, чоловіки своїми кам'яними сокирами рубали підлісок, накладаючи зрубані дерева у височенні кладі для вогнища. Коли спалахнув вогонь, з глибини лісу почулось якесь моторошне фурчання. Жінки й діти ту ж хвилину попадали на землю і поповзли геть до табору.

Коли зникли діти й жінки, з різних закутків лісу показалися Голомозий, Око і ще п'ятеро літніх людей. Кожен з них крутив над головою прив'язані турячими жилами особливі, пишно розмальовані кістяні дощечки, що мали велику силу страхати всіх ворогів. Голова Голомозого увінчана була парою турячих рогів, які попереджали всіх і все, що чіпати людей з роду Рудих Вовків небезпечно. Обличчя Ока було страхітливо розмальоване. Він гострим ножом на великій осиці почав разом з Кендюхом креслити високий, у людський зріст, прямокутник. Потім чоловіки вирізали його з трьох боків, так що кора відхилялася, як двері. Око взяв кілька шматків кольорової глини і по м'якизні осици почав малювати оленя, який головою стояв геть від Голомозого, отже, від усього роду Рудих Вовків. Олень мчав на південь від Великої Ріки. Отож, тікаючи на південь від Великої Ріки, олень утікав від Рудих Вовків.

Руді Вовки кинулись до списів і, потрясаючи ними, розгорнулися бойовим ладом навколо свого ватажка Голомозого. А Око малював кущі, які мали загородити звірові шлях. Олень уже вгамувався, спокійно нахилив голову і почав скубти зелену травичку. Навколо спокій, а за кущами причаїлися мисливці. Вони розгорнулися віялом, відкривши перед звіром вільну дорогу до річки, вільні шляхи до Оленячої Долини. Олень побіг туди, де вони хотіли його бачити, – на великі простори Оленячої Долини. Засвідчивши перед ним всевладну міць, чоловіки дають йому волю. Хай не боїться Оленячої Долини, хай не страшиться відважних мисливців, хай повертає, як завжди, на своє літнє пасовище, бо так хочуть мисливці з роду Рудих Вовків.

Потім всі чоловіки йдуть до Сліпої Вовчиці, яка попередила Рудих Вовків про можливе нещастя. Око вбиває вовчицю і збирає в цебро її кров. Перший розгарячілими вустами припадає до цебра Голомозий. Оббілований череп його увесь зритий глибокими жовтими шрамами; де шкіра не здерта, там видно пасма довгого посивілого волосся. Він випив три ковтки і, вмочивши у кров пальці, наклав їх собі на ніс, на вуха,

на очі, на вістря списа. І поки те ж саме роблять один по одному мисливці, починають гриміти колоди. Гримлять вони переможно і впевнено, сповіщаючи Оленячу Долину: Руді Вовки вжили всіх заходів, щоб забезпечити своє життя й панування в долині!

Волохата плакала за мамою. Її голосіння дійшло навіть до вічно куняючого Кендюха, і він взяв вовчєня до себе.

ВЕЛИКИЙ ЛУГ. ЧОРНІ ВОВКИ ПОЛЮЮТЬ НА ОЛЕНІВ. НЕБЕЗПЕКА ПЛИВЕ З ОЗЕР

Здоровенний чорний молодий вовк вороже поглядав на ватажка вовчої зграї. У своїх нападах на оленів старий ватажок здебільшого використовував якусь сторонню нагоду: або вів зграю слідом за левом, поява якого наганяла жах на тих травоядів, або й просто підсліджував окремих самиць із тих, що одбились від гурту. Через це, хоч Великий Луг кишма кишів оленями, вовки не завжди мали змогу їсти стільки, скільки хотілося.

Ось чому сьогодні, коли ватажок повів зграю слідом за левом, молодий чорний вовк рішуче виступив уперед і став поперек дороги. Ватажок аж знетямився, та тільки на недовгий час. Вовки вступили у бій. Старий ватажок не даремне жив так довго на світі. Він знав, що крім сили, у бою потрібна ще й обачність та хитрість, до чого завжди з таким презирством ставляться самовпевнені молодики. І старий вовк переміг молодого, а зграя, власне ті старі вовки, для яких перемога ватажка була їхньою перемогою, раптово кинулись на переможеного, і через хвилину від нього залишились тільки кістки. Це була остання перемога старого ватажка. Закінчивши криваву розправу, він відчув, що справді старий.

Зграя рушила слідом за ватажком, який круто повернув на південь, у саме серце Великого Лугу. Це була неоглядна, довга й широка рівнина, що слалася з лівого берега повноводої Великої Ріки. Ріка пливла розгонистою дугою з південного сходу на південний захід, відокремлюючи своєю могутньою течією Великий Луг від Оленячої Долини.

Відкрита рівнина Великого Лугу з ранньої весни вкривалася зеленим килимом трав, притягаючи цим незліченні гурти зубрів, турів, носорогів, а найбільше оленів. Вовки добре знали цей луг і знали його з поганого боку. Це було найгірше місце для відкритого нападу. Боязкі наодинці, травояди, з'єднані в гурти, робилися смертельно небезпечними. І горе було тим вовкам, які не встигли вчасно проскочити вперед чи заховатись у хащі, – від них залишалась тільки кривавиця, перемішана з землею. Ось через що новий напрям, який обрав ватажок, трохи збентежив зграю. Але можливо, ватажок щось надумав путяще.

День був жаркий і сонячний. З пагорка, що його оце перебігали вовки, відкривалася пишна картина: скільки сягало око, розляглися луги, перетяті срібними смугами річечок, заток і озер. Хмари птахів шугали над цими просторами: крижні, крички, гуси, лелеки і безліч дрібної пташини: бекасів, куликів, чайок і мартинів. Поміж озерами блукали гурти оленів, кіз, зубрів і турів. Гурти оленів здавалися незліченними. Окремо біля кожного гурту стояли самці-сторожі.

Сьогодні Луг був у великому неспокої. Ватажок-вовк відразу зрозумів, у чім річ: незліченні рої озерних комах завдавали нестерпних мук тваринам своїми укусами. Вони кусали і вовків. Тоді ватажок з усієї сили рвонувся вперед.

Першим не витримав укусів гурт оленів, що пасся біля лиману. Тепла стояча вода його була зручним місцем для розплодження мошок і комарів, тому їх тут носилося більше. Гурт кинувся на північ, в Оленячу Долину. Почин цього гурту був сигналом для всього Великого Лугу. Луг застогнав, хитнувся від тих незліченних оленячих ніг. Олені тікали дедалі швидше, аж поки втеча обернулась у панічний потік незудержного бігу, бо комарі нападали ще більше.

Вовки замість полювання мусили рятуватися від копит оленів. Вовки напружували всі сили, але це не поліпшувало їх становища. У них був один вихід – бігти скільки сили вперед. Але не самих вовків спіткала ця доля. Ось праворуч біг Великий Кіт – махайродус. Це була самиця, мати двох кошенят, які сиділи на її хребті, міцно тримаючись. Від оленів тікали гієни, вовки, лиси, пантери і безліч всякого іншого хижого звіра. Не рухався з місця лише носоріг. Та навіть такий могутній звір потонув під горою оленячих тіл.

Вовки утікали. За годину вони нагнали ведмедя, який угледів високу дебелу вербу, що самотньо зеленіла над маленьким озерцем. Тут він знайшов уже трьох диких котів, дві пантери і ведмедицю з ведмедятами. Для всіх знайшлося по гілці.

Три довгі години вовки мчали слідом за Великим Котом з кошенятами на спині, поруч із левом, випереджаючи гієн, перескакуючи через всяку дрібну звіроту, держачи свій шлях неухильно на північ, де протікала Велика Ріка. Ще трішечки, і там, на березі, можна сховатись у непролазно густих чагарях. Але першими до річки прибігли не вовки, а якийсь боковий оленячий загін. Берег був крутий. Стрибати з такої висоти було небезпечно, і загін, шукаючи кращої переправи, кинувся вздовж берега. Вовки, а разом з ними і всі інші хижаки, опинились у пастці. Великий Кіт, не думаючи про наслідки, туго присів і, метнувши своє тіло на п'ять метрів угору, упав на тісно збиті спини оленів і вже по них помчав шукати порятунку. Кошенята поприлипали до спини матері. Вовчий ватажок заскавулів і, наслідуючи Великого Кота, так само стрибнув. Великий олень з усього розгону стусонув вовка під ребра, і вовк шубовснув у воду.

Усі хижаки посунули слідом за травоядами в Оленячу Долину – володіння людей із роду Рудих Вовків.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ОЛЕНЯЧИЙ РІГ ЗМАГАЄТЬСЯ З КЕНДЮХОМ. РУДІ ВОВКИ ПОЛЮЮТЬ. НЕБЕЗПЕКА ЗВИСАЄ НАД ТАБОРОМ

Оленячий Ріг радів, що прибуло багато оленів, а серед них – тури. Хлопець сидів з Кендюхом на високих деревах, з яких річку і Великий Луг видно було мов на долоні. Оленячий Ріг порснув униз по стовбуру, немов блискавка, щоб швидко добігти в табір і повідомити, що олені прийшли. Але Кендюх – товстий, череватий, наче набита піском і

землею туряча шкура, мав кращий спосіб. Він мав біля себе дірчасту очеретяну дудку з затягнутою в неї губкою із перетлілого луба. Там був вогонь. З ним Кендюх ніколи не розлучався, ідучи від табору. Та цього разу вогню там не було, бо погас. Це не засмутило Кендюха, бо він ще й мав загострену паличку й дощечку з викрученою посередині ямкою. Чоловік добув вогонь і швидше за Оленячого Рога подав знак табору.

Оленячий Ріг біг в табір. У кущах він побачив ведмедя. Оленячий Ріг побіг далі і побачив щось руде й могутнє. То був Великий Кіт – махайродус, шаблезубий тигр. Хлопець аж остовпів і, напружуючи всю свою силу, скочив на найближче дерево, аж засвистіло повітря. Але Великий Кіт, як перед тим і ведмідь, не звернув на Оленячого Рога ніякої уваги. Хлопець дивувався: куди тікали звірі?

Оленячий Ріг зліз з дерева. І вчасно, бо спрожого він був уместивсь на трухляву гілляку, де звили гніздо Червоні Мураші. Як вони заметушилися, як вони накинулись на бідолашного втікача! Обсіли ноги, повпиналися в стегна, в боки, навіть у шию. Хлопець обтріпався і побіг далі. Та коли він прибіг, у таборі уже знали про оленів. Мисливці лагодили й оглядали зброю. Жінки збирали шкури, домашній скарб, всаджували немовлят у похідні торби. Хлопцеві показали, як десь на обрії від Великої Ріки здіймалися три легенькі стовпи диму. А збоку ще один, більший.

Перші три стовпи Руді Вовки прочитали так: Великий Луг неспокійний. Олені сунуть до Великої Ріки. Їх сила-силенна. Вони вже пливуть. Будьте готові, мисливці. Звістку цю подав Кендюх, а що це так, про це свідчить оцей окремий товстий стовп диму. Отож, не рухаючись з місця, дебелий, важкий Кендюх випередив легконогого хлопця. Кендюх навіть подав знак, що Оленячий Ріг уже побіг з новою.

Голомозий вжив усіх заходів, щоб показати свій рід сердечно гостинним і щирим для оленів. Усім вовкам табору поскручували ноги і приховали всередині табору. Списи було складено в купу і прикрито гіллям. Войовничі малюнки позмивано з тіла і натомість на лобах у мисливців проведено чисті рівні смуги зеленою фарбою. Це смуги миру й дружби.

Тим часом з південного боку між низенькими кущами переліску показуються гості. Перед веде велетень, красень-самець. Голомозий вийшов наперед і почав промовляти, що Оленяча долина радо приймає тварин.

Бузина, калина, півники, воронець стають мисливцям у пригоді. Ось Вогняна Хмара встромив гілки квітів у буйне червоногаряче волосся. Три чудові гілки він приладновує за спину, цілий оберемок прив'язує спереду, закриває груди, голову, ноги. Тепер він схожий на кущ. У Голомозого з-під квітів і зелені видно лише оббілований череп, та й туди, за допомогою соснової смоли, він встигає приклеїти цілий букет червоних воронців. Оленячий Ріг бігає між мисливцями, допомагає їм убиратись. Але сам не завітчується, бо він ще не посвячений, ще дитина. Він лишиться у таборі вкупі з жінками й хлопчиками. Сьогодні до Великої Ріки підуть лише дорослі мисливці. Вони уже спускаються в долину.

Біля Великої Ріки безліч слідів. В одному місці вода мілка, вихід рівний, є кущі, які

дають захист від спеки і комарів. От тільки, щоправда, сьогодні тут кущі якісь незвичайні... Може, надто яскраві, може, надто неспокійні. Вони ніби аж рухаються. До берега плывуть олені. Ось виходить на берег могутній самець. Він нюхає пісок. Переступає кілька кроків, натрапляє на збите, обчухране стебло і кусає. Іде повільно й важко. Раптом ніби шелест. Враз тривожно піднімає голову, водить вухами. Але ні. Це зашаруділи десь там листочки в кущах. Поволі гурт розходиться, врозбрід по всьому плацу. Красень-самець ступає кілька кроків уперед, простягає свою красиву голову. Груди йому пронизує щось гостре й гаряче. Біль доходить до самого серця. Ратище застрягло в тілі. Олень падає на коліна. Руді вовки вбивають ще кілька оленів.

Полювання вийшло на славу. Мисливці сідають у коло. М'ясо ще тепле, парує. Сьогодні люди можуть їсти досхочу, хто скільки зможе. У Кендюха в руках ціла задня нога. Байдужі до їжі лише Голомозий та Око: вони збирають сушняк, накладають високе вогнище, щоб покликати на величний бенкет жінок, дітей і родичів-вовків. Високий стовп диму оповіщає їх, щоб збиралися до гурту.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ВЕЛИКИЙ КІТ. ЗЛОЧИН ОЛЕНЯЧОГО РОГА. ПТАХ І ЗВІР Б'ЮТЬСЯ В ПОВІТРІ

Полудень, чудовий краєвид, несказанна краса на Великому Лузі. За лугом широко плине Велика Ріка. А далі за річкою – Оленьча Долина. Там підносяться могутні масиви лісу. Долиною між двома горбами важко йде старий тур до води.

Тур не сам на березі. Поблизу п'є воду ведмідь. Поспішають на водопій три диких кози. Приходить і самотній вовк. То старий ватажок з Великого Лугу. Він розгубив своїх вовків, покалічив ногу. Зустріч з туром і його грізний погляд йому не до смаку. Повернувшись круто назад, вовк зникає в кущах.

До води йде пантера, кози вже чують її і злякано ховаються за тура. З усіх звірів Оленьчої Долини тур найбільше ненавидить цього хижака, що нападає зненацька з дерева. Однак він п'є, удаючи, що зовсім не помічає свого кривавого ворога, і раптом робить скок. Летить на всі боки вода. Пантера, зненацька застукана, круто повертається. Вона вже майже вислизнула, однак враз злякано плигає назад, але й тур уже скільки сили тіка між кущі, бо на берег виходить шаблезубий тигр – Великий Кіт – махайродус. Це самиця. Перед нею біжать двоє її кошенят: Вайло і Непосидько. Довго і з смаком Великий Кіт злизує воду, бо куди йому поспішати? Його не сполохає ніякий звір. Напившись, звір виходить на сухе і лягає, витягши вперед лапи. Так приємно полежати, відпочити. П'ятий пазур на лівій нозі Великий Кіт втратив у бою з носорогом. О! Згадай тільки за цю потвору, а вона вже й тут!

З того берега заходить у воду носоріг. Присутність стороннього звіра, хоча б і на тому боці, Котові не подобається. Він видає крик невдоволення й перестороги. Носоріг знає, що Великого Кота краще уникнути. І велетень злякано виходить на берег. Великий Кіт задоволено повертає голову, і своїм широким шорстким язиком починає лизати малят.

Однак Кіт чує запах печерного лева. Лев боїться Кота і відступає. Великий Кіт заспокоюється, але настрої йому все ж зіпсовано. Раз у житті він мав сутичку з левом. Лев ударив його просто в морду, звалив його з ніг, зламав два передні зуби і обернувшись у криваві клапти всієї його голови. Правда, далі боротьба закінчилася перемогою Великого Кота.

Кіт повів дітей у свій чагарник. Він містився поруч з веселою, залитою сонцем галявиною. В чагарнику вони лежали так довго, що аж набридло, і саме тоді з лісу долетів до них гучний галас. То йшли люди з роду Рудих Вовків. Чувся ще й дзвяк вовків і дитячий вереск. Складне і невимовно тривожне почуття наповнило груди Кота. З усіх тварин землі він не знав кволіших і водночас жахливіших істот. Сам-один такий звір не міг би витримати нападу навіть двох звичайних вовків. Але збившись у гурт, озброївши руки жахливими пазурами з дерева й каменю, – вони грізні і майже непереможні.

Знятий двоножцями галас стає нестерпним. Великий Кіт підіймає голову і сильно б'є себе хвостом по боках. Він ладен уже розігнати своїм риком цю нікчемну навалу, але прислухається.

Увесь гурт Рудих Вовків ішов їсти м'ясо. Печеричка і Костяна Голка насміхалися з Оленячого Рога, запитуючи, як йому пощастило випередити Кендюха. Раптом у скавулінні вовків вчувся жах і переляк. Всі здогадалися, що поруч Великий Кіт. Оленячий Ріг наказав голосніше кричати і розпалювати більші вогнища. Страшний гуркіт і крик враз наповнюють ліс. Вони майже оглушують Великого Кота. Його малюта злякано скімлять і прожогом, ховаються під сильні лапи матері. Коли люди пройшли, Кіт залишає дітей у лігві і йде на чудесну розвагу.

Тим часом обидві групи табору вже з'єдналися. Яка це радісна була зустріч! Жінки, діти й підлітки тримали себе героями. Всі звірі, навіть Великий Кіт, настрахалися такого походу. Чоловіки роздирають зубами сире жиле м'ясо. А жінки готують для дітей: розтинають туші, загострюють спичаки, на яких мають смажити м'ясо, несуть суху траву, дрова, хмиз – усе, що може горіти.

Найбільше за всіх метушиться Костяна Голка. Вона до безтями любить багаті на їжу бенкети. Споживаючи надмірну кількість м'яса, вона має міцну надію допекти-таки колись отій дурній череватій Печеричці своїм сподіваним іще пишнішим черевом. Костяна Голка підсунулася до печеної туші олениці, і, скромно опустивши вниз очі, почала їсти, і їла доти, доки їй здавалося, що вона стала вже далеко огряднішою за всіх жінок у таборі.

Незабаром колоди в лад забутіли, і гурт молодих дівчат на чолі з Печеричкою вже затупцявся по плацу. Тоді Костяна Голка, неохоче зітхнувши, уперлась руками в землю і взялась устатувати. Проте з місця не могла зрушити. Вона покликала Вогняну Хмару і Оленячого Рога, щоб допомогли їй встати. Вогняна Хмара, заклопотаний з Печеричкою, нікого не чує. Зате Оленячий Ріг уже біля дівки. Він удає, що здивований, як потовщала Костяна Голка, і немовби намагається обігнати навколо неї. Та де там! Кендюх каже: "Треба тобі позичити ніг у того, що стрибає далі за всіх". Ясно, що мова

тут іде про Великого Кота, але розсудливий Кендюх не називає його вголос: він, Великий Кіт, міг би ходити тут десь поблизу і з'явитись власною персоною до тих, хто так необачно назвав його ім'я. Але Оленячий Ріг надто ще молодий і недосвідчений, і він каже: "Та хто його знає, може, й Великий Кіт не здолав би її обскочити тепер за три скоки!" Як тільки він це сказав, Кендюх, враз підвівши голову, нюхнув повітря, і водночас із цим жалібно й перелякано заскавуліли чотириногі вовки. "Великий Кіт", – зібрався вже був гукнути до нестями переляканий Кендюх, але його випередив Око. Та й цей спізнився. Серед таборища вже стоїть Голомозий. Він у великому замішанні, гніві й розпачі. Він кричить, звертається до Кота і просить йти геть. Та, замість відповіді, повітря прорізала руда маса. Це метнувся хижак. Він схопив у свою пащу Костяну Голку і зник.

Мертва пауза. Та ось раптом ворухиться Кендюх. Блідість покриває його широкий твердий лоб. Він говорить, що це Оленячий Ріг накликав на табір гнів страшного звіра. Оленячий Ріг стоїть ні живий, ні мертвий. Усі вважають, що гнів звіра накликав Оленячий Ріг, назвавши вголос його ім'я. Ухопивши оленячі жили, чоловіки накинулись на хлопця, вмить скрутили йому руки й ноги.

Оленячий Ріг лежить на піску. Смерть свою він сприймає як неминучість. Він не чинить опору і навіть не пробує довести своєї непричетності до смерті Костяної Голки. Око підводить хлопця і садить на пісок. Далі буде допит. Попередні свідчення ще нічого не значать. Справа може обернутися й інакше. Руді Вовки ніколи не поспішають. У обвинувачуваного є ще інші обставини, які глибоко й посутньо можуть змінити становище. Він ще не посвячений, отож дитина, яка через це не може щось вдіяти самостійно, а лише посередньо. Голомозий допитує хлопця, хоче довести, що хтось просто спритно обплутав Оленячого Рога. Дитина цього навіть не помітила. Але Кендюх каже, що хлопця треба вбити, інакше слідом за Костяною Голкою може піти Голомозий, Вогняна Хмара, Печеричка чи Довготелеса.

Руки й ноги Оленячого Рога були міцно скручені. Тугий ремінь повпинався в молоде тіло, аж воно посиніло. Око уважно подивився на хлопця, і враз обличчя його спалахнуло надією. Він швидко простяг руку, наклав пальці на вії Оленячого Рога і спитав, що він бачить. Хлопець сказав, що бачить червоні комашки, скрізь тільки вони! Око прийняв руку і багатозначно глянув на Голомозого. Так от воно що. Оленячим Рогом підступно заволоділи Червоні Мураші. Це вони зажадали смерті Костяної Голки. Оленячий Ріг згадав. Це було тоді, як він, поспішаючи із звісткою до табору, рятувався від Великого Кота на червоній сосні. Хапаючись, він сів на їхнє гніздо. Як вони його тоді покусали!

Таким чином безвинність Оленячого Рога була доведена. Проте його не звільнили. Він був повен злої небезпечної сили, і поки що, до розправи з Червоними Мурашами, його, обережно загорнувши в оленячі шкури, щоб не дотикатись голими руками до тіла, винесли за таборище.

П'ять дужих мисливців, у тому числі й Кендюх, вирушили на чолі з Голомозим у ліс на розправу з Червоними Мурашами.

Тим часом Вайло і Непосидько виходять на галявинку та граються жуками. На них обережно дивиться Чорний Вовк. До кошенят він відчуває щонайглибшу пошану, звісно, не через своє ніжне чуле серце. З їхньою мамою він вважає за краще не поривати мирних взаємин: все ж вряди-годи і йому перепадає щось із її пишного столу. Чорний Вовк уже зібрався був повернутись у своє лігво, як його увагу раптом притягла чорна крапка в небі. То летів сюди гігантський гриф. Він схопив у пазурі кошенят, але ті почали боронитися, кусати грифа. Непосидько уп'явся зубами в крило птаха. Вайло кусає за ногу, майже втрачає притомність, але не розводить щелеп. Повітря наповнює клекіт. Це поспішає на допомогу Великий Кіт з Костяною Голкою в зубах. Він поспішав із живою здобиччю, та потрапив на таке жахливе видовище! І ось Костяна Голка з усього розгону летить сторч головою в кущі, а Великий Кіт кидається на бойовище.

Вайло зірвався з ноги грифа, упав разом з лапою грифа. Тридцять разів плигнув Великий Кіт у повітря і тридцять разів зривався на землю ні з чим. А тим часом він бачив маленьке тіло Непосидька, що злилося з грифом, підіймалося і опускалося разом з ним, метлялося з сторони в сторону. Гриф впав на ліве крило, не витримавши боротьби Непосидька... Через секунду від грифа лишається саме тільки пір'я. Великий Кіт ніжно й тривожно мурчить, зализуючи рани кошенят. "Так, бій був як бій", – стверджує і вовк, обережно поглядаючи на чагарник, виходить на галявинку позбирати, що лишилось від птаха. Він не програв нічого, коли не вважати на час. Але не завжди ж щастить побачити бій птаха із звіром у повітрі.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ВЕЛИКИЙ КІТ ЛЕТИТЬ НА ВОГНЯНИХ РАТИЩАХ

Костяній Голці ввижалося, що трапилося щось страшне. Можливо, вона вже не живе, а блукає, шукаючи шляхів до великого предка, до прабатька роду – могутнього Вовка. Але вона розплющила очі і відчула, що ще жива. Дівчина встала і почула спереду потужний рев Великого Кота. Дівчина розвела гілки і побачила бій грифа і Кота. Тепер треба використати час і втекти, сховатись раніше, ніж хижак опам'ятається.

На березі сиділа сорока. Вона весело щебетала з борсуком, розповідаючи йому безліч лісових новин. Сорока розповідала, як люди оточили селище тих мізерних комах, тупали ногами, погрожували списками, а тоді підпалили. Сорока продовжувала розповідати, як люди потім здирали з сосни великі бурульки живиці і наліпляли на кінці своїх костурів. Вони обдивлялися кожну соснину, поки не понабивали живицею своїх торб.

Щось шелеснуло в кущах, і борсук з сорокою зачаїлись. Хтось біг лісом дуже швидко. Той утікач добігає сюди, пнеться на дуба, на покрівлю, нап'яту хмелем, провалився та й шелеснув униз. Але яке ж цупке та живуче! Он показала лапа, іще одна, наверх визирає голова. Втікач чарапкається, сопе, прискає. Сорока скрекотала, дивлячись на істоту.

Руді Вовки прислухались до скрекоту сороки і розуміли, що в лісі має бути щось виняткове, і до того ж події відбуваються швидко. Напевне, лісом мчить якась звірюка, і сорока не відстає від неї ні на крок. Але звірячого рикання не було чути. Не чути ніякого запаху, а тим часом вітер віє саме з того боку. Вогняна Хмара зліз на самий вершечок величезного бука. Він добре вмоствився. Очі його вже намацали білобоку. Це там, де впав сухий дуб. Нічого не побачивши, Вогняна Хмара нехотя злізає на землю.

Голомозий і Кендюх радяться. Мандруючи в лісі і вивчаючи сліди, вони дізналися, що Великий Кіт, який сьогодні напав на таборище, – забродько з Великого Лугу. Це самиця. Вона не має одного пазура на передній лапі і має двоє кошенят. Чоловіки вважали, що Кіт змовився з Червоними Мурашами. Отак розмовляючи, чоловіки побачили, що до них біжить Костяна Голка. Вигляд її годі описувати: він був страшний. Кендюх, кинувся тікати. Дівка, яка вже вмерла, знову убралась у людське тіло. Це була нечувана річ, жахливіша за зустріч з левом, з тигром, з Великим Котом. Це втілене лихо, сама біда. Та Кендюхові було важко бігти, він відстав. Дівчина догнала його і переконала, що вона жива, не вмирала, навіть не ушкоджена. Кендюх враз схопився і, шарпнувши за руку дівку, кинувся в напрямі до табору. Він учув, що Великий Кіт уже кинувся навздогін. Почувши про Великого Кота, дівчина так метнулася, що їй міг би позаздрити найпрудкіший олень. Кендюх лишився один. Відчай надав йому сили, і він мчав так, як ще не бігав ніколи.

Коли Кендюх добіг до табору, він застав там величезне зворушення. Всі, потрясаючи списами, заклинали Костяну Голку вернутись туди, звідки прийшла. Поява Кендюха заспокоїла Рудих Вовків. До його слів прислухалися у таборищі і зважили на них. Словом, він перескочив через вогні, якими оточене було таборище, і протяг за собою Костяну Голку. Усі почали обмацувати Кендюха й Костяну Голку і робили б це не знати скільки часу, коли б далеке приглушене рикання не сповістило їх про наближення Великого Кота.

Кендюх кинувся підкладати дрова у вогнище. А втім, це давно вже робили Голомозий, Око, Довготелеса, Вогняна Хмара та інші сторожкіші мисливці. Весь табір навкруги обіклали купою гілля, хмизу, повалених дерен так, що, запалені, вони вогняним кільцем відділяли таборище від решти світу. Мисливці розташувались купками по лінії вогнища, тримаючи в руках зброю.

Раптом хтось згадав, що Оленячого Рога вони забули взяти в табір. Око кинувся розсувати вогонь з протилежного боку від того місця, де обзивався Великий Кіт. І як тільки применшилось вогнище, туди відразу ж кинулись чотириногі Руді Вовки, які до того блукали досі в лісі. Око тим часом розгорнув іще ширше край вогнища і крикнув у пільму: "Оленячий Ріг, якщо можеш, підповзай швидше сюди!" Хлопець крикнув, що вплутався в ожину і не може поворухнутися. Він вигадував, бо був зв'язаний і загорнений в оленячі шкури.

Не встигли завмерти слова хлопця, як десь зовсім близько почулось рикання звіра. Око завмер. Кендюх порадив одманювати Кота подалі від хлопця. Голомозий почав гукати до Кота, щоб забирався геть. Кіт голосно пирснув і заревів, аж заклекотіло у

грудях. До того ж він помітив чорну живу купку в кущі і, втягши повітря, не зміг не впізнати в тій купці двоножця. Він присів.

Голомозий встромив у вогонь кінець списа. І так само зробили й усі. Якусь секунду було все звичайно і тихо, тоді враз зашкварчало, посипалися довкола іскри, зметнулися язики жовтого пекучого полум'я. Одночасно з цим Кендюх схопив за в'язи Волохату і, скільки вистачало росту, підкинув її вгору. Чотириноге вовчєня стало приманкою для Кота. Волохата, що нею потряс Голомозий у повітрі, заскавуліла і заборсалася. Великий Кіт втратив владу над собою. Він забув про нерухомого двоножця в кущах. Його щелепи клацнули, і сама собою покотилась слина: він бачив лише саму Волохату, що скавуліла в руках у товстого двоножця. Великий Кіт присів, тричі вдарив себе хвостом по боках, уперся в ґрунт і зметнувся вгору. Але Руді Вовки його попередили. Списи, на яких кипіла, бризкаючи вогнем, живиця, разом ізсковзнули з кидалець і зафурчали з такою силою, що вогні повитягались на всю довжину ратищ, маленькими кометами розтинаючи пітьму ночі.

Великий Кіт зойкнув, зіткнувшись з вершками тих вогняних ратищ. Він зрозумів, що занадто піддався спокусі. Але давати відбій було вже пізно. Кіт покотився на землю, заливаючи кров'ю живицю, якою обліплені були кінці списів. Живиця спалахувала ще яскравіше. Кіт підхопився і став люто кидатись угору, намагаючись звільнитися від страшних поцілунків летючих вогнів. Але бачачи, що здолати їх нема сили, обернувся і кинувся навтіки. Він горів заживо.

Всі полегшено зітхнули. Розв'язали і ввели в коло Оленячого Рога. Хлопці гомоніли, ділячись сьогоднішніми враженнями, але старші мисливці всі одійшли в один бік. Жінки й діти кинулись до купи і попадали ниць одне біля одного. Разом з ними поховалися з ляку й чотириногі вовчєнята.

Коли все стихло, Голомозий сказав, що Рудим Вовкам, не гаючи часу, треба закріпити з Червоними Мурашами і Великими Котами мир так, як це робили їхні предки. Тоді Око вийняв із своєї торбини дві кістяні дошки і вирізав: на одній Червоного Мураша і Великого Кота, а на другій – двоногого Рудого Вовка. Коли малюнки були викінчені, він густо обмастив обидві кістки живицею з розмальованих боків, міцно стулив їх і скрутив зверху тугими оленячими жилами. Нехай так міцно тримається і добрий мир поміж Рудими Вовками, Мурашами й Котами. По цьому дощечки були урочисто поховані глибоко в піску, і, стомлені бурхливими подіями дня, Руді Вовки взялися вечеряти.

Волохата лягла поруч Кендюха. Вона пообгризала геть усі кістки, що той їй кинув, і була дуже щаслива з цього. Костяна Голка, навпаки, їла дуже мало. Обнявшись з Печеричкою, вона розповідала їй про свою втечу із лігва Великого Кота, і так, розмовляючи, обидві непомітно заснули. Заснули Вогняна Хмара, Перервана Щока і Дубовий Сучок. Не спали лише Кендюх, Голомозий і Око. Ще лишилася половина ночі, і вони сторожко охороняли табір від несподіваного нападу якого-небудь хижака.

Правда, Кендюх стоячи куняв, але це не турбувало Голомозого й Ока. Вони знали, що Кендюх усе чує. Голомозий і Око вирішили закликали до себе плем'я Гірських

Ведмедів, бо тут є олені, є їжа.

*Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*